

Windows to Israeli Society through Literature

War and Peace

Setting Ideological Boundaries:

H. N. Bialik-
The City of Slaughter

Nathan Alterman
Do Not Give Them Guns
The Troops' Song

Eliaz Cohen
An Invitation to Cry

The City of Slaughter (excerpt) H.N. Bialik

Arise and go now to the city of slaughter;
Into its courtyard wind thy way;
There with thine own hand touch, and with the eyes of thine head,
Behold on tree, on stone, on fence, on mural clay,
The spattered blood and dried brains of the dead.
Proceed thence to the ruins, the split walls reach,
Where wider grows the hollow, and greater grows the breach;
Pass over the shattered hearth, attain the broken wall
Those burnt and barren brick, whose charred stones reveal
The open mouths of such wounds, that no mending
Shall ever mend, nor healing ever heal.
There will thy feet in feathers sink, and stumble
on wreckage doubly wrecked, scroll heaped on manuscript.
Fragments again fragmented

Pause not upon this havoc; go thy way
Unto the attic mount, upon thy feet and hands;
Behold the shadow of death among the shadows stands.
Crushed in their shame, they saw it all;
they did not pluck their eyes out; they
beat not their brains against the wall!
Perhaps, perhaps, each watcher had it in his heart to pray:
A miracle, O Lord, and spare my skin this day!

Come, now, and I will bring thee to their lairs
The privies, jakes and pigpens where the heirs
Of Hasmoneans lay, with trembling knees,
Concealed and cowering -the sons of the Maccabees!
The seed of saints, the scions of the lions!
Who, crammed by scores in all the sanctuaries of their shame
so sanctified My name!
It was the flight of mice they fled,
The scurrying of roaches was their flight;
They died like dogs, and they were dead!
And on the next morn, after the terrible night
the son who was not murdered found
the spurned cadaver of his father on the ground.
Now wherefore dost thou weep, O son of Man?

And thou, too, pity them not, nor touch their wound;
within their cup no further measure pour.
Wherever thou wilt touch, a bruise is found,
Their flesh is wholly sore.
For since they have met pain with resignation
And have made peace with shame,
What shall avail thy consolation?
They are too wretched to evoke thy scorn.
They are too lost thy pity to evoke.
So let them go, then, men to sorrow born,
Mournful and slinking, crushed beneath their yoke.
So to their homes, and to their hearth depart
Rot in the bones, corruption in the heart.
And go upon the highway,
Thou shalt then meet these men destroyed by sorrow,
Sighing and groaning, at the doors of the wealthy
Proclaiming their sores, like so much peddler's wares,
The one his battered head, t'other limbs unhealthy,
One shows a wounded arm, and one a fracture bares.
And all have eyes that are the eyes of slaves,
Slaves flogged before their masters;
And each one begs, and each one craves:
Reward me, Master, for that my skull is broken.
Reward me for my father who was martyred!

And so their sympathy implore.
For you are now as you have been of yore
As you stretched your hand
So will you stretch it,
And as you have been wretched

So are you wretched!
What is thy business here, o son of man?
Rise, to the desert flee!
The cup of affliction thither bear with thee!
Take thou they soul, render it in many a shred!
With impotent rage, thy heart deform!
Thy tear upon the barren boulders shed
and send their bitter cry into the storm.

בְּעִיר הַהֲרָגָה / חִיִּים נַחֲמַן בִּיאֲלִיק

וְגַם אַתָּה אֶל-תִּגַּד לָהֶם, אֶל-תִּזְעַזַע חַנּוּם פְּצַעֵיהֶם,
אֶל-תִּגְדֹּשׁ עוֹד לִשְׂוֹא סֵאת צָרְתָם הַגְּדוּשָׁה;
בְּאִשֶּׁר תִּגַּע אֶצְבְּעָה – שְׁמָה מִכָּה אֲנוּשָׁה,
כָּל-בְּשָׂרָם עֲלֵיהֶם יִכָּאב – אֲכַל נוֹשְׁנוּ בְּמִכְאוּבֵיהֶם
וַיִּשְׁלִימוּ עִם חַיֵּי בְּשַׁתָּם, וּמֵה-בְּצַע כִּי תִנְחַמָּם?
עֲלוּבִים הֵם מִקְצָף עֲלֵיהֶם וְאוֹבְדִים הֵם מִרְחַמָּם;
הִנֵּחַ לָהֶם וַיִּלְכוּ – הִנֵּה יֵצְאוּ הַכּוֹכְבִים,
וְאַבְלִים וְחַפּוּיֵי רֹאשׁ וּבִבְשָׁת גִּנְבִים
אִישׁ אִישׁ עִם-נִגְעֵי לְבוֹ יָשׁוּב הַבֵּיתָה,
וְגוֹו כְּפוּף מִשְׁהִיָּה וְנִפְשׁוֹ רִיקָה מִשְׁהִיָּתָה,
וְאִישׁ אִישׁ עִם נִגְעֵי לְבוֹ יַעֲלֶה עַל-מִשְׁכָּבוֹ
וְהִחְלָדָה עַל-עֲצָמָיו וְהִרְקַב בְּלִבָּבוֹ...
וְהִיָּה כִּי-תִשְׁפִּים מִחֶר וַיֵּצֵאתָ בְּרֹאשׁ דְּרָכִים –
וְרֵאתָ הַמּוֹן שְׂכָרֵי אָדָם נֶאֱנָקִים וְנֶאֱנָחִים,
צוֹבָאִים עַל חִלּוֹנוֹת גְּבִירִים וְחוֹנִים עַל הַפְּתָחִים,
מִכְרִיזִים בְּפִמְבֵי עַל-פְּצַעֵיהֶם כְּרוֹכֵל עַל-מִרְכָּלָת,
לְמִי גִלְגַּלְתָּ רְצוּצָה וְלְמִי פָצַע יָד וְחַבּוּרָה,
וְכִלְמָם פּוֹשְׁטִים יָד כְּהָה וְחוֹשְׁפִים זְרוּעַ שְׂבוּרָה,
וְעֵינֵיהֶם, עֵינֵי עֲבָדִים מְכִים, אֵל יָד גְּבִירֵיהֶם,
לֵאמֹר: “גִּלְגַּלְתָּ רְצוּצָה לִי, אָב “קְדוּשׁ” לִי –תִּנָּה אֶת תִּשְׁלוּמֵיהֶם!”
וְגִבִירִים בְּנֵי רַחֲמָנִים מִתְמַלְאִים עֲלֵיהֶם רַחֲמִים
וּמוֹשִׁיטִים לָהֶם מִבְּפָנִים מִקַּל וְתַרְמִיל לְגִלְגַּלְתָּ,
אוֹמְרִים “כְּרוּף שְׁפֹטְרָנוּ” – וְהַקְּבָצִנִים מִתְנַחֲמִים.

לְבֵית הַקְּבָרוֹת, קִבְּצָנִים! נַחֲפֹרְתָם עֲצָמוֹת אֲבוֹתֵיכֶם
וְעֲצָמוֹת אַחֵיכֶם הַקְּדוּשִׁים וּמִלֵּאתֶם תַּרְמִילֵיכֶם
וְעַמְסַתֶּם אוֹתָם עַל-שְׁכֶם וַיֵּצֵאתֶם לְדֶרֶךְ, עֲתִידִים
לַעֲשׂוֹת בְּהֵם סְחוּרָה בְּכָל-הַיְרִידִים;
וְרֵאתֶם לָכֶם יָד בְּרֹאשׁ דְּרָכִים, לַעֲיֹן רוֹאִים,
וְשִׁטְחַתֶּם אוֹתָם לְשִׁמּוֹשׁ עַל-סְמִרְטוּיְכֶם הַצָּאִים,
וּבְגָרוֹן נִחַר שִׁירָה קִבְּצָנִית עֲלֵיהֶם תִּשְׁוֹרְרוּ,
וּקְרַאתֶם לְחֶסֶד לְאֵמִים וְהַתְּפַלְלֶתֶם לְרַחֲמֵי גוֹיִם,
וְכֹאשֶׁר פִּשְׁטַתֶּם יָד תִּפְשֹׁטוּ, וְכֹאשֶׁר שְׁנוֹרְרַתֶּם תִּשְׁנוֹרְרוּ.

וְעַתָּה מֵה-לֶךְ פֹּה, בֶּן-אָדָם, קוּם בְּרַח הַמְּדַבְּרָה
וְנִשְׂאתָ עִמָּךְ שְׁמָה אֶת-כּוֹס הַיְּגוּנִים,

וְקִרְעַת שָׁם אֶת-נִפְשׁוֹ לַעֲשׂוֹתָהּ קִרְעִים
וְאֶת-לִבָּבָהּ תִּתֵּן מֵאֲכָל לַחֲרוֹן אֵין-אוֹנִים,
וְדַמְעָתָהּ הַגְּדוּלָה הוֹרֵד שָׁם עַל קִדְקִד הַסְּלָעִים
וְשִׁאֲגָתָהּ הַמְּרָה שֶׁלַח – וְתֹאבֵד בְּסַעֲרָה.

תמוז-תשרי, תרס"ד

From 'Do Not Give Them Guns' to the "Troops Song"

Do Not Give Them Guns

Nathan Alterman

Come here, please, sister, sit awhile by me
Lest I stop breathing and you'll never know
Here in this house, they die in silence
I am cold, alone

The night is still great, the lamp so yellow
The wind blows in the garden's trees
Until you came along, tuberculosis sat here
She is as good as you, dear nurse.

She hugged me as if I was a child
She said, cry do not be shy
Your son is an orphan, your wife is miserable
And you a 46 years old baby.

Dear sister, you must know, please tell me
Why the patients looks small
I had been a soldier-man
I spoke face to face with canons

That was so long ago, how time flies
I no more wear my uniform
They only left me a medal and consumption
You must know what gas attacks are

I still remember nurse a sky that is no sky
Wind blowing over wheat carpets
May it was, more lush then all the Mays
Mother earth ever knew

The battalions marched as if dizzied
Like school children on holiday
Old soldiers unstrapped
And inhaled sun and tobacco together

Off their heads came the helmets
Curling their mustaches they sang along
Hey ho the feet, the road is ringing
Hey ho we walk until we fall.

אל תתנו להם רובים נתן אלתרמן

בואי נא, אחות, ושבי לך כאן מנגד,
פן אחדל לנשום ואת גם לא תדעי.
פה, בבית הזה, מתים כל כך בשקט...
קר לי לבדי.

עוד גדול הלילה, המנורה צהבהבת,
את עצי הגן הרוח מניעה.
עד שבאת הלום ישבה כאן השחפת
היא טובה כמוך, אחות רחמנייה.

היא חיבקה אותי, כמו הייתי ילד,
היא אמרה לי "בכה מעט אל תתבייש.
ילדך יתום ואשתך אומללת
ואתה תינוק בן ארבעים ושש."

אחותי, הלא ידעת ודאי, הגידי,
למה החולים נראים קטנים כל כך?
ואני הלא אדם-חייל הייתי.
הן דיברתי פה אל פה עם כלי תותח.

זה היה מכבר, העת אמנם חולפת,
את בגדי השרד איני לובש מאז.
לי השאירו רק מדליה ושחפת...
את יודעת מה זו התקפה של גז.

עוד אזכור אחות - שמיים לא שמיים,
רוח מתגלגלת על שטיחי קמה,
חודש מאי היה נאה מכל המאיים
שידעה אי פעם אימא אדמה.

הגדודים הלכו כאחוזי סחרחורת,
כילדי בית ספר שקיבלו יום חג,
חיילים זקנים התירו מחגורת,
והריחו יחד שמש וטבק.

מן הראש הסירו את כובעי הפלד,
סלסלו שפם וסלסלו בקול:
היי רגליים-ליים דרך מצלצלת
הי נלכה-לכה עד אשר ניפול.

Apples blossomed, singing
My own mother tweaked my cheek
Over fields the wind was rolling
Throwing handfuls of May at us.

I can still recall, oh nurse, then suddenly at
once...
Terror came we knew its smell.
Mom was yelling - why are you hiding?
Why, my child you wear a mask?

We jumped ahead into the storm,
The gas mask made us look alike
I have hit a small one in the skull
And three big ones in the chest.

Every soldiers, as if never sung,
Every dead man shocked to die
The fumes of death in thunder bombs
We slaughtered brothers for fear and
innocence.

I still remember nurse - one should not forget.
They were like me, they were good,
Only they should not have been sent to battle
Only they should not have been given guns

And now the war is gone
The yellow lamp, just me and you.
Seventeen years had passed since then
They killed me there so slowly.

All is forgotten and here we die silently
Death is so modest here and polite
I only know, my lung still spiting
Hatred, murder and gas.

Only I know that in that vortex
I suddenly turned different, so horrible...
I hit a small one in the skull
And three big ones in the chest

Just one moment, sister, two boys I have, two
I love them so, they are goodhearted
But when the day comes... for heaven's sake
Do Not Give Them Guns!

ובמנגינות פרחו עצי תפוח,
ואמי שלי צבטה את לחיי.
ועל השדות התגלגלה הרוח
וזרקה אלינו מלוא חופניה מאי...

עוד אזכור אחות, פתאום... פתאום לפתע
באה האימה, ידענו את ריחה.
אימא צעקה - מדוע התחבאת?
למה זה, ילדי, לבשת מסיכה!?

ונפרוץ קדימה אל המערבולת,
מסיכות הגז השונונו זה לזה.
לאחד קטן פגעתי בגולגולת
ושלושה גדולים דקרתי בחזה.

כל חייל כאילו לא זימר אף פעם.
כל חלל כאילו השתומם למות.
באידי המוות, בפצצות הרעם,
איש אחיו רצח מפחד ותמימות.

עוד אזכור אחות - כי לא צריך לשכוח.
הם היו כמוני, הם היו טובים,
רק אסור היה לקרב אותם לשלוח,
רק אסור היה לתת להם רובים.

וכעת - הנה המלחמה איננה.
המנורה צהבהבת ואני ואת.
שבע-עשרה שנה עברו מאז עד הנה,
שם הרגו אותי, לאט, לאט, לאט.

והכל נשכח ופה מתים בשקט,
והמוות פה צנוע ומנומס,
רק אני יודע - ריאתי יורקת
עוד את השנאה, הרצח והגז.

רק אני יודע שבמערבולת
בהיותי פתאום אחר, איום כזה...
לאחד קטן פגעתי בגולגולת
ושלושה גדולים דקרתי בחזה.

אחותי עוד רגע. שני בנים לי, שניים,
אהבתים מאד, ליבותיהם טובים
אך בבוא היום... למען השמיים,
אל תתנו להם רובים!

The Troops Song

Nathan Alterman

We shall sing the troops' song for ever
Dark is the wadi, and we are on guard!
The troop marched at night like a chain,
The troop marched to fire for defense.

Wait for us my land in your mountain trails,
Wait for us in the vast fields of bread.
Our men carried your peace on a plough
Today they carry your peace on guns

March up, March up the hill oh troop
My troop you will conquer!
Where no one passed yet,
The field troops will pass.
For mother son and father we shall build the embankment!
Platoon, the battle is not over yet
Platoon, March ahead.

In vain they had said, only the days are ours
In vain they had said the night is for fire and robbery!
Night and day were given for life
Night and day are Eretz Israel!

From the coastal plain to the barbed wire,
From mountain caves and valleys
We shall give you back the night my land
We shall give it back for all that lives.

For you have not ploughed and built in vain, brother
We wage war for home and soul!
Guara, Tel-Amal, Kinneret and Hanita
You are our flags and we are the wall.

We shall never turn back, there is no other way,
No people retreats from its life's trenches.
The troop marched at night like a chain,
Your face my land go with it to battle.

זמר הפלוגות

נתן אלטרמן

את זמר הפלוגות נשיר נא למזכרת,
אפל, אפל הוואדי: המשמר, הכן!
הלכה, הלכה פלגה בלילה בשרשרת,
הלכה פלגת שדה לאש ולמגן.

חכי לנו, ארצי, במשעולי הריד,
חכי לנו בשדות הלחם הרחבים!
את שלום המחרשה נשאו לך בחוריד,
היום הם לך נושאים שלום על הרזבים.

פלגה - עלי, עלי בקר
פלגה - כבוש תכבשי!
במקום שם איש עוד לא עבר,
שם יעברו הפו"שים.
למען אם יבן ויאב הסוללה נקימה!
פלגה, לא תם, לא תם הקרב
פלגה, צעוד קדימה!

לשוא, לשוא אמרו: רק הימים הם לנו,
לשוא אמרו: לאש וטד נדון הליל,
הלילה והיום רק לחיים נתנו,
הלילה והיום הם ארץ ישראל!

מן השפלה בחוף ועד גדרות התיל,
ומנקרות הרים ומבקעות ונגי,
נשיב לך את היום, ארצי, ואת הליל,
נשיבה לך אותם למען כל החי!

...פלגה

כי לא לשוא, אחי, חרשת ובנית,
לנפש ולבית לנו מלחמה!
גוערה, תל עמל, כנרת וחניטה,
אתן לנו דגלים, ונאנו החומה.

כי לא נשוב אחור, ודרך אין אחרת,
אין עם אשר יסוג מחפירות חיו.
הלכה, הלכה פלגה בלילה בשרשרת,
פניד, מולדתי, הולכים אתם בקרב!

...פלגה

An Invitation to Cry

Eliaz Cohen

To you the good loyal soldier who on that day of the order
Will approach our dwelling

I will run to you with open arms I will run I will embrace you and
Lead you.

In front of the entrance I will take hold of your collar, I will tear it to
The place where your heart is.

Enter, sit with us, the mourners, taste the round pretzels
Like the children who even now are tumbling on the rug like
Fate, again houses in Etzion are turning pocked and hollow

Silently we all walk at the end through the rooms of the house:
Only I and you, my wife, and the walls remember the quarrels and loving,
Lines that were written and erased as though burned into the book
Of life.

In your eyes, my good soldier, I will see a tear. Our friends stifle
Their crying, wrote the poet in 1948, perhaps now it is permitted to cry
And if there were more time
We would lie down in green pastures and play again
The hide and seek game of
The Song of Songs
You as my love, I as the beloved. And you, soldier, in the role of the
Watchman

And I would take you running above the cemetery –
Here, in an hour of great favor
I heard *Allah* of the muezzin
As though rising together with the praying of *yehudain*
Here one can prophesy, here
If only we had more time

In a whisper you ask, have you packed? As though there were in this
World a bundle
Which can contain yearning

You hold back a stream of tears. We go out for a breath of air on
The porch
Here I prepared a little corner to write the unfinished novel
Now from the fig tree in the yard the last leaf falls
Everything is filled with symbols you say
You fall on my neck, weeping bitterly
My good, loyal soldier, now at last it is permitted to cry.

(With daytime anxiety, Shevat 5765, Kfar Etzion 2005)

אֵלֶיךָ חֲתִיל הַטּוֹב הַנֶּאֱמָן שְׁבִיּוֹם מִן הַזְמִים הוּא יוֹם פְּקֻדָּה
תִּקְרַב לְמַעֲוָנָנוּ.

אֲרוּץ אֵלֶיךָ בְּזָרוּעוֹת פְּתוּחוֹת אֲרוּץ אֲחַבְּקֶךָ וְאוֹבִילְךָ
לִפְנֵי הַפֶּתַח אַחַז צְוֹאֲרוֹנְךָ, אֶקְרַע בְּךָ קְרִיעָה עַד
מִקוֹם הַלֵּב.

תִּפְנֹס, תִּשָּׁב עִמּוֹ בִישִׁיבַת הָאֲבָלִים, תִּטְעַם הַכְּעָכִים הַעֲגָלִים
כְּמוֹ הַיְלָדִים שֶׁגַם עֲכָשׁוּ מִתְגַּלְגָּלִים עַל הַשְּׁטִיחַ כְּמוֹ
גוֹרֵל, שׁוֹב הַזּוֹפְכִים בְּתִים בְּעֶצְיוֹן לְנִקְוִיבִים וְחִלּוּלִים
בְּדַמְמָה גֵלְךָ בְּאַחֲרוֹנָה בֵּין חֲדָרֵי הַבַּיִת.

רַק אֲנִי וְאַתָּה וְהַכְּתָלִים זֹכְרִים רִיבִים וְאַהֲבִים
שׁוֹרוֹת שֶׁנִּכְתְּבוּ שְׁנַמְחֶקוּ כְּמוֹ נְכוֹת בְּסֶפֶר הַחַיִּים
בְּעֵינֶיךָ, חֲתִיל הַטּוֹב, אֶרְאֶה דְמָעָה, רַעִינוּ חוֹנְקִים אֶת
בְּכִים, כְּתַב בְּתִשׁ"ח הַמְשׁוֹרֵר, עֲכָשׁוּ אוֹלֵי מִתֵּר לְבַבּוֹת
וְאִם הִיָּה עוֹד זְמַן
הִינּוּ רוֹבְצִים בְּנֵאוֹת דְּשָׂא וְשׁוֹב מְשַׁחֲקִים בְּמִשְׁחַק הַמַּחְבּוֹאִים שֶׁל
שִׁיר הַשִּׁירִים
אַתָּה הַרְעִיָה, אֲנִי הַדּוֹד, אַתָּה בְּתַפְקִיד הַשׁוֹמְרִים

וְהִיִּיתִי בְּרִיצָה לֹקַח אוֹתְךָ מֵעַל לְבַיִת הַקְּבָרוֹת,
לְכָאן, בְּשַׁעַת רַעְוָא דְרַעְוִין אַחַת
שְׁמַעְתִּי תִפְלַלַת הַמוֹאֲזִין כְּתַפְלַת יְהוּדָאִין יַחַד עוֹלוֹת
כָּאן אֶפְשָׁר לְהַתְנַבֵּא, כָּאן
אִם רַק הִיָּה לָנוּ עוֹד זְמַן

בְּלַחֲשֵׁה אַתָּה שׁוֹאֵל: אֶרְזָתֶם? כָּאֵלוּ יֵשׁ בְּזֶה הָעוֹלָם הַצָּרוֹר
שֶׁכֶּה יָכִיל גְּעֻגוּעִים.

אַתָּה עוֹצֵר בְּשִׁטּוֹף הַדְּמָעוֹת. יוֹצְאִים לְנֶשֶׁם עַל הַמְרַפֶּסֶת
כָּאן הַכְּנִיתִי לִי פִנָּה קֹטְנָה לְכַתֵּב אֶת הַרוֹמָן הַלֵּא גְמוֹר
עֲכָשׁוּ מֵעַץ הַתְּאֵנָה שֶׁבְחָצֵר עָלֶה אַחֲרוֹן נוֹשֵׁר
הַכֹּל מְלֵא סְמָלִים אַתָּה אוֹמֵר
נוֹפֵל עַל צְוֹאֲרֵי בְּבִכִי וּמְמַרֵּר
חֲתִיל הַנֶּאֱמָן, הַטּוֹב, עֲכָשׁוּ מִתֵּר סוּף סוּף לְבַבּוֹת.

(מִפְחַד לֵב יוֹמָם, שֶׁבֵּט הַתִּשְׁעִים"ה 2004 בַּכֹּפֶר עֲצִיוֹן)